

Έχετε δει θέατρο στον δρόμο;

Αγγελική Βαρελλά

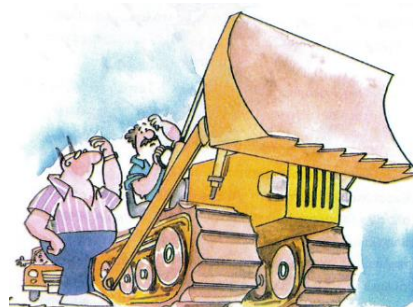
Ήταν ανάγκη να ετοιμάσω ένα ζωντανό ρεπορτάζ για τις βραδινές ειδήσεις της τηλεόρασης. Γύριζα λοιπόν από το πρωί στην πόλη με τη μηχανή στο ένα χέρι κι ένα μαγνητόφωνο στο άλλο. Την όργωσα σχεδόν. Το κυνήγι κράτησε αρκετά και με κούρασε. Αποφάσισα να γυρίσω πίσω, αλλά μια φωνή μέσα μου μού είπε:

-Λίνα, έχεις καιρό να δεις την Αγγελική. Δεν πας στο σπίτι της να πιεις έναν καφέ; Πριν στρίψω στη γωνιά της ... μυρίστηκα σαν το λαγωνικό πως αυτό που έψαχνα το είχα βρει επιτέλους. Γιατί, βέβαια, το να δεις ένα παιδί ανεβασμένο στο δέντρο, δεν σημαίνει τίποτα. Το να δεις όμως πολλά παιδιά ανεβασμένα στο δέντρο κι άλλα παιδιά ολόγυρα και πιο πέρα μια μπουλντόζα και ανθρώπους κρεμασμένους στα παράθυρα, αυτό σημαίνει... είδηση και μάλιστα σπουδαία είδηση!

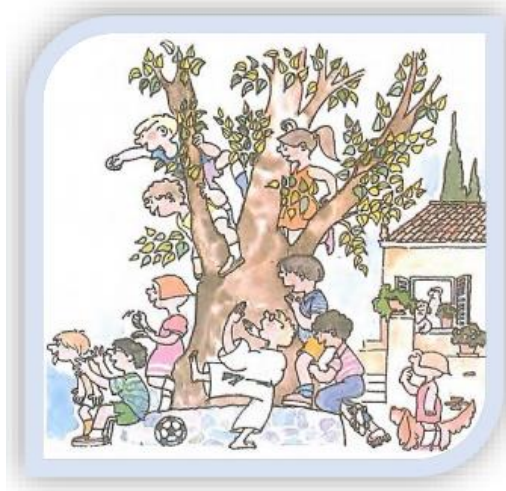
Σπρώχτηκα και έσπρωξα, πάτησα και πατήθηκα, ζούληξα και ζουλήχτηκα, μα τελικά έφτασα κοντά στο δέντρο κι άρχισα να κινηματογραφώ την εικόνα.

Το σκηνικό απίθανο. Στο κέντρο της σκηνής η πρωταγωνίστρια: Μια όμορφη καταπράσινη φουντουκιά. Στα κλαδιά της παιδιά. Στον κορμό της παιδιά. Στο πεζούλι παιδιά. Παντού παιδιά να τραγουδούν: «Τα φύλλα σου, δεντράκι μου, τον ήλιο κοσκινίζουν».

Ο κακός του έργου βρισκόταν παραπέρα. Ήταν μια κίτρινη μπουλντόζα, αμίλητη, με όρθιες τις δαγκάνες της, που απειλούσε βουβά. Ο οδηγός της μπουλντόζας τραβούσε τα μαλλιά του. Ο μηχανικός από δίπλα έξυνε τη φαλάκρα του. Είμαι σίγουρη πως αν είχε μαλλιά θα τα τραβούσε με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.

Οι κομπάρσοι ολόγυρα, άλλοι στα παράθυρα, άλλοι στο δρόμο, προσπαθούσαν με φωνές να επιβάλουν την... ησυχία. Τα παγιδευμένα αυτοκίνητα κορνάριζαν δαιμονισμένα. Και το κουδούνι κουδούνιζε απ' την αυλή του σχολείου, δίνοντας το «παρών» στο πανδαιμόνιο.

Σπρώχνοντας, έφτασα μέχρι τον φαλακρό κύριο και τον συμβούλεψα:

-Πάρε τη μπουλντόζα σου και φύγε... Δεν βλέπεις τι γίνεται;

Ύστερα, φώναξα στα παιδιά:

-Παιδιά, κάντε χώρο! Η μπουλντόζα φεύγει!

Τα παιδιά αμέσως παραμέρισαν με ζητωκραυγές και χειροκρότησαν το «θηρίο» που έφευγε από τη «σκηνή» μουγκρίζοντας όπως θα έκαναν για κάθε ηθοποιό που έφευγε από τη σκηνή του θεάτρου. Γιατί τα παιδιά ήξεραν ότι δεν ήταν κακή η μπουλντόζα, αλλά οι άνθρωποι που την είχαν φέρει μέχρι εκεί, για να ξεριζώσει το αγαπημένο δέντρο των παιδιών.

Σιγά σιγά, η φασαρία κόπασε. Ο δρόμος άδειασε. Έφυγα κι εγώ.

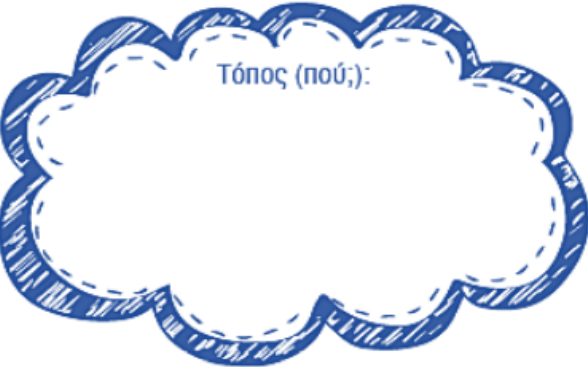
Το βράδυ στην τηλεόραση το ρεπορτάζ μου μεταδόθηκε με πολύ λίγα λόγια. Δεν χρειαζόταν άλλωστε περισσότερες εξηγήσεις. Οι εικόνες μιλούν μόνες τους και δεν λένε ψέματα:

«Σήμερα το πρωί ένα δέντρο έδωσε τη μάχη του με το σιδερένιο θηρίο που το λένε μπουλντόζα. Μπροστά στα πόδια μιας μικρής φουντουκιάς παρατάχτηκαν δυο κόσμοι: Ο ανελέητος κόσμος των μεγάλων και ο τρυφερός κόσμος των παιδιών. Στην πρώτη αυτή αναμέτρηση νίκησαν τα παιδιά και η φουντουκιά. Στη συνέχεια, θα δούμε τι θα γίνει...».

Να διαβάσεις το κείμενο: «Έχετε δει θέατρο στον δρόμο;» και να προχωρήσεις στις δραστηριότητες που ακολουθούν:

1. Να συμπληρώσεις τα παρακάτω στοιχεία, με βάση το κείμενο: «Έχετε δει θέατρο στον δρόμο;»

<p>Ήρωες:</p> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>	<p>Τόπος (πού):</p> 	<p>Χρόνος (πότε;):</p> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>
<p>Τι έγινε στην αρχή:</p> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>	<p>Ποιο είναι το κύριο γεγονός της ιστορίας:</p> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>	<p>Τι έγινε στο τέλος;</p> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>

5. Να μεταφέρεις τα ρήματα της πρότασης που ακολουθεί, σε όλους τους χρόνους.

Ενεστώτας: Τα παιδιά παραμερίζουν με ζητωκραυγές και χειροκροτούν το «θηρίο».
Παρακείμενος:
.....
.....
Αόριστος:
.....
.....
Παρατατικός:
.....
.....
Υπερσυντέλικος:
.....
.....
Συνοπτικός Μέλλοντας:
.....
.....
Εξακολουθητικός Μέλλοντας:
.....
.....
Συντελεσμένος Μέλλοντας:
.....
.....